

dva moža in jednega konja, vendar je neustrašeni junak s samó jednim topom zadrževal sovražnika, dokler ni došla pomoč. Za ta velevažni, odločilni in junaški čin je prejel Čehovin 1849. l, dné 29. junija viteški križ reda Marije Terezije ter je bil l. 1854. po pravilih tega reda povzdignen v baronski stan. Vrh tega je bil odlikovan s toskanskim vojaškim redom za zasluge in z avstrijskim oficirskim zaslužnim križem in s papeževo svetinjo. Leta 1852. je cesar imenoval Čehovina za ulanskega ritmajstra, ali že l. 1854. je bil prestavljen v tem dostojanstvu spet k topničarjem. A žal, slavni junak je dné 10. septembra 1855. l. v Badnu poleg Dunaja po kratki bolezni umrl za kolero neoženjen. Iz moškega rodu Čehovinovega živi še netjak slavnega junaka, Florijan Čehovin, posestnik v Branici; tudi znani goriški zdravnik dr. Andrej Lisjak je iz ženskega pokolenja Čehovinove rodovine.

Čehovinovo življenje je bilo že večkrat opisano, tako v Hirtenfeldovi knjigi „Der Maria-Theresien-Orden u. seine Mitglieder, Wien 1857.“; v „Novicah“ ga je l. 1854. opisal Verdelski, l. 1855. Kajetan Huber. Tudi našemu listu je objavljen njegov životopis, katerega priobčimo pod razpredelom „Slavni Slovenci“. Zgoraj omenjeni spis g. Lichtenwalderja je pa zlasti zategadelj spomina vreden, ker Čehovina reklamuje za Slovence. Vsem dozdanjim biografom je bil Čehovin — Italijan.

Hrvaška književnost. — Akoprem razburjeni valovi javnega življenja močno zadržujejo razvoj lepe knjige in književnosti sploh, pognalo je vendar tudi to polje na Hrvaškem zadnji čas nekoliko prav lepih cvetlic. Domoljubnemu srcu gotovo najbolj ugajajo nove pesmi starega pevca Jovana Sundečića, o katerem ne moreš reči ne, da je Hrvat, ne, da je Srb, ampak v njem vidiš tisti plemeniti uzor, za katerem vsi hrepenimo, on je Hrvat in Srb ob enem, ali živ „Jugoslovan“, kakor smo nekdanj rekali. Sundečiću sta Hrvaška in Srbska le jedna domovina, katero jednako ljubi in jednako opeva z mladeniškim navdušenjem. Da bi Hrvatom in Srbom povedal, česar je polno goreče njegovo srce, daje pesniške plodove svoje tiskati z latinico in cirilico. To poletje je prišel na nekoliko časa sam v Zagreb, kjer je izdal svoje „Odisaje roditeljskoga srca“, ob enem pa tudi „Srce i ljubav“, pesme prerano umrlega svojega sina Petra. Sundečić spada med najboljše hrvaške pesnike in je že dovolj znan po prejšnjih svojih delih, zato ne treba, da bi ga znova priporočali. — Vesela prikazen so tudi „Pjesme Milke Pogačićeve“ že zato, ker jih je spevalo žensko srce. Dasi jezik ni povse uzoren, vendar hvalijo Pogačićevo, da so njeni občutki resnični, a pesniške njene podobe prav plastične. — Na več stranih zanimiva in imenitna je „Marjanska vila“ ili sbirka narodnih pjesama sakupljenih u Spljetu po Dujmu Karamanu. Znano je, kolikanj se dalmatinski lahoni prizadevajo, da bi svetu raztrobili Splet kot do dobrega italijansko mesto. Da je ravno narobe, dokazal je gospod Karaman, ki je v samem Spletu nabral dvestoinštirideset hrvaških narodnih pesmij ter jih priobčil v imenovani zbirki, za katero mu je gotovo hvaležen vsak domoljub — V Senji je izdal Silvij Strahimir Kranjčević svoje „Bugarkinje“, pesmi, katerim se sicer vidi, da so prvenci, toda ob enem kažejo nam lepe darove mladega pesnika, od katerega se nam je nadejati še lepšim plodovom. — Pripovedno literaturo je pomnožil znani hrvaški pisatelj Gjuro Deželić z „Burzanci“, romanom iz hrvaškega življenja; Adolf Veber-Tkalčević pa je preskrbel drugo izdanje prelepega svojega „Putu na Plitvice“, s katerim si je že pred petindvajsetimi leti pridobil mnogo hvale in slave. Tkalčević je jeden prvih hrvaških stilistov, ki piše

pravilno in jasno, kakor malokdo; zato njegove spise posebno priporočamo tistim Slovencem, ki se učé hrvaškega jezika. — Dobre drame so pri velikih narodih redke prikazni, nikar pri malih; zato smo veseli vsakega najmanjšega ploda, ki vzraste na tem književnem polji. Danes imamo oznaniti tri nove hrvaške drame. M. Gjorgjević Prizrenac je izdal v jednom zvezku „Zlatno grivno“, gledališko igro v štirih dejanjih in „Dinamit“, šaljivo igro v dveh dejanjih. Prvo so že igrali na zagrebškem gledališču in občinstvo je bilo zadovoljno z njo. Pisatelj ima dosti zmožnosti in bi utegnil hrvaško in srbsko gledališče obogatiti še z boljšimi zdelki. — Učitelj v Banjaluki Ivan Lepušić namerava izdati razne „Slike iz Bosne“ ter je v I. zvezku priobčil „Majčin amanet“, veselo igro v treh dejanjih. — Pero Gavranic je iz francoskega preložil „Denise“, dramo v štirih dejanjih od Dumasa. — Lepa knjiga hrvaška se je pomnožila zadnji čas tudi z novim časopisom „Dubrovnikom“, ki izhaja v Dubrovniku v zvezkih po dvajset soldov. „Dubrovnik“ je že več let izhajal ter se odlikoval s posebno vzglednim narodnim jezikom, zato nas prav od srca veseli, da je zopet vstal od mrtvih. — Za razvoj narodne umetnosti utegne prav koristen postati „Glasnik društva za umjetnost i umjetni obrt“, ki ga je ista družba jela izdajati v Zagrebu v trimesečnih zvezkih po štiri pole. Cena je za vse leto 5 for., ali pa 1 for. 50 nov. za zvezek. Več o tem društvu izpregovorimo drugo pot. — Prijateljem narodne glasbe naznanjamo, da je marljivi i zvedeni umetnik Stöhr v Varaždinu po narodnih napevih zložil „Jeko iz Hrvatske“, četvorko za glasovir. Cena 72 nov. — Kako se hrvaški učitelji trudijo, da bi povzdignili šolstvo in šolsko literaturo, pričajo nam te nove knjige: Učitelj Cugšvert je izdal v Senji daljna dva zvezka svoje „Obće pučke škole“, v II. zvezku razpravlja M. Kobali slovnico za II. razred, v III. zvezku pa se obravnava zemljepis v III. razredu ljudske šole na podlagi čitanke; županijski šolski nadzornik Marijan Vuković v Belovaru je izdal knjigo „Učitelj i škola“, rukovodnik za mlade učitelje, kojim još manjka izkustva (cena 1 for. 20 nov.); Gjuró Hutén je napisal „Metodiko prostoročnega risanja“ za ljudske in meščanske šole s 26 podobami (cena 90 nov.); a dr. Franjo Divić je spisal knjižico „Četiri temeljne vrsti računa“. — V razjasnjenje sedanjih homatij na Hrvaškem sta prišli v Zagrebu na svetlo dve knjižici, „Primanje hrvatskih spisa u Budimpešti g. 1849—1851 (cena 30 nov.) od Ivana Kukuljevića in „Kako Ugarska izpunjuje ugovor sklopljen medju hrvatskim i narodom živećim u Ugarskoj i Erdelju“ od Ivana Živkovića (cena 25 nov.). — Kako med Hrvati še dandanes postajajo narodne pesme, kaže nam „Narodna pjesma o Drniškim izborima“, ki je v Zadru tiskana. — Ravnatelj in prof. Šebišanović v Zemunu je utemeljil ondu ornitološko postajo ter je v posebni knjižici opisal „Ptice močvarnice i plivačice“, kar jih je opazoval od oktobra 1882. do aprila 1885. Opozarjamo na to delce tudi slovenske prijatelje ptic. —

(Konec prih.)

Popravki. Zadnjič je pisal „Ljubljanski Zvon“ na 635. strani, da izhaja v Slovencih 34 časopisov. A zgrešil je še jednega, petintridesetega, in to je „Gospodarski Glasnik za Štajersko“. Glasilo za kmetijstvo in deželno kulturo. Izdaja c. kr. kmetijska družba štajerska, ureduje tajnik Friderik Müller. Letnih 24 številk velja s poštnino vred 2 gld., za družbenike 1 gld. Izhaja 8. in 24. dan v vsakem meseci. — Na 637. strani v 16. vrsti od spodaj namesto „Vega“ čitaj „Veha“. — Na 544. strani stoji v spisu „Peter Pavel Glavar“, da je bil Glavar pri Testaferrati „hišnik“ („maestro di casa“). To je zmota; kajti „maestro di casa“ je „domači učitelj“, Hauslehrer.